

der en vis Formodning for, at, om jeg end i et væsentligt Punkt, nemlig de paagjældende Grundeieres Retsstilling angaaende Demarcationsindskrænkningens Ophævelse, havde befundet mig i Uoverensstemmelse med den daværende Regjering og Fleertallet af Folkethinget, kunde det dog være muligt for et Menneſte at see, hvad Folgen af en saaledes vedtagen Bestemmelse maatte blive; jeg gjør virkelig ikke Krav paa at være enten en Guddom eller en Halvgud, fordi jeg tør sige om mig selv, at fra den Tid, da Loven af 6te Juli 1867 har været givet, har jeg været paa det Rene med, at de paagjældende Grundeiere nu kun kunne kjøbe den Byggefrihed, som jeg tror burde være givet for Intet. Jeg har derimod anseet det for at være en Selvfølge, at netop naar Lovgivningsmagten havde etableret en saa væsentlig Forskjel mellem nogle Grundeiere i Modsætning til andre som den, der er etableret ved Loven af 1867, maatte dette have visse Consequenter. Der har været Giere, som have været undergivne noigtig de samme Indskrænkninger med Hensyn til Benyttelsen af deres Jord, og hvem man har givet Byggefrihed over deres Grunde ved et Pennestrøg uden en eneste Stillings Erstatning; det er alle de Grundeiere, der ligge mellem Søerne og den fjernere Demarcationslinie, der hævedes ved Loven af Januar 1852. Samtlige disse Giere fik fuldstændig Byggefrihed for deres Grunde uden en eneste Stillings Bederlag, og Loven af 1852 har bestemt, at alle bindende Forpligtelser, som de have indgaaet, skulle være strøgne ud af deres Skjoder, Adkomstdocumenter og Panteprotocoller, og Intet blive tilbage. I Modsætning dertil har man sagt til andre Grundeiere, som ligge indenfor denne snevrere Demarcationslinie: I skulle, selv om I lige ere Naboer til Grundeiere af hiin anden Art, ikke have Lov til at bygge en eneste Smule paa Eders Grund, førend I have kjøbt Byggefrihed for en vis Sum. Naar man gjorde en saa stærk Forskjel gjældende, har jeg troet, at heraf maatte følge en stærk Opfordring til overafl, hvor man kunde det, at vise Villighed, Forekommenhed og Humanitet mod de paagjældende Giere, og det saaledes, at, hvor der var nogen Tvivl, der burde man hellere lade denne falde ud til Bedste for dem end til

Skade for dem, netop fordi Statskassen har stillet saa uhyre Fordringer til dem, for at give dem den Ret, som andre med dem Egestillede have faaet for Intet. Dette er det ene Spørgsmaal, som har været mellem den høitæredede Krigsminister og mig. Med Hensyn til Opfattelsen af, hvorledes de Paagjældendes Stilling maatte blive, efterat den nye Forandring var skeet, tror jeg, som sagt, at kunne sige, at jeg derom ligesaa vel er istand til at danne mig en ærlig, redelig og upartist Mening; thi ogsaa dette maa jeg paa det Bestemteste modsige, at jeg ved denne Leilighed skulde have havt Enkeltes Larm for Die. Det træffer sig saa uheldigt, at der paa den Strækning, som hører til min Valgfreds — hvilket overhovedet er blevet Anledning for mig til at sysselsætte mig særlig med disse Sager —, at der paa dette Terrain, siger jeg, findes et Par Giere af et betydeligt Areal, der bære Navnet Reeh, og jeg har Afskillige i min Slægt, der bære et lignende Navn; jeg veed nu ikke, om der i de gjentagne Uttringer, der ere frenkommne, skulde ligge nogen Formodning eller Tanke om, at her var Tale om Slægt og Venner. Skulde dette være Tilfældet, skal jeg give den Oplysning, at disse Grundeiere med Navnet Reeh ere mig fuldkommen ubekjendte; jeg tror end ikke, at jeg nogensinde har seet eller talt med dem, ligesom der overhovedet ikke i Nogetomhelst af, hvad der vedrører min Opreden med Hensyn til disse Demarcationsforhold eller udenbyes private Grunde, er det Fjærneste, som gennem en Skjæppe Orter kunde regnes ud til at være Slægt eller Venſkab. Men naar der tales om, at jeg fremdeles skulde have været uheldig, naar jeg netop har ønsket at holde de paagjældende Grundeiere tilbage, og at jeg ved mine Udtalelser i og udenfor Salen skulde have givet dem den Forestilling, at naar de blot trængte rask paa, kunde de slippe for hele Loven, saa vil jeg allerførst bede om Tilladelse til at bemærke, at mine Uttringer udenfor Salen ikke komme Noget ved her, og bede om, at jeg for mit Vedkommende dog maa faae mine private Bægge respecterede, saaledes at, hvad der bliver sagt i min Stue, ikke føres videre i en offentlig Forsamling. Og der-